

ТОҶИҚӢ

طاжики

مَنْ خَلَقَ الْكَوْنَ؟ وَمَنْ خَلَقَنِي؟ وَلِمَذَا؟

Коинотро кӣ офаридааст? Маро кӣ ва барои чӣ офаридааст?

Кумитаи илмӣ вобастаи Раёсати корҳои динӣ
дар Масҷид ул-Ҳаром ва Масҷиди Набавӣ

مَنْ خَلَقَ الْكَوْنَ؟ وَمَنْ خَلَقَنِي؟ وَلِمَذَا؟

**Коинотро кӣ офаридааст?
Маро кӣ ва барои чӣ
офаридааст?**

اللَّجْنَةُ الْعِلْمِيَّةُ

بِرئاسة الشُّؤْنِ الدِّينِيَّةِ بِالمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالمَسْجِدِ النَّبَوِيِّ

Кумитаи илмӣ вобастаи Раёсати корҳои
динӣ дар Масҷид ул-Ҳаром ва Масҷиди Набавӣ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Коинотро кӣ офаридааст? Маро кӣ ва барои чӣ офаридааст?

Кумитаи илмӣи вобастаи Раёсати корҳои
динӣ дар Масҷидулҳаром ва Масҷиди набавӣ

Оё ман дар роҳи дуруст ҳастам?

Замину осмонҳо ва дигар махлуқоти бузурги
бешуморро, ки миёни ин ду вучуд доранд, кӣ
офаридааст?

Ин низоми дақиқ ва мукаммал дар замину
осмонҳоро кӣ эҷод кардааст?

Кӣ инсонро офарид ва ба ӯ шунавой, биной ва
ақл дод ва ӯро дар касби илм ва дарки ҳақиқат
тавоно сохт?

Кӣ ба ин маҳорати баланд ва дақиқ аъзои
бадани туро офарид ва ба ту симои зебо
бахшид?

Ба офариниши мавҷудоти зинда ва анвоъу
дигаргуншаклии онҳо бояд андешид, ки чи касе
онҳоро бо ин шаклҳои бешумор офарид?

Чӣ гуна ин ҳақони бузург бо ин қавонини
муназзам ва маҳкам тӯли ҳазорҳо сол устувор ва
пайдор аст?

Кӣ низоме, ки ин ҳақонро идора мекунад (ба
монанди ҳаёт, марг, дубора зинда гардонидан,
шабу рӯз, ивазшавии фаслҳо ва ғайраро)

муқаррар кардааст?

Оё ин ҷаҳон худро офаридааст? Ё аз ҳеч ба вучуд омадааст? Ва ё тасодуфӣ пайдо шудааст? Худованд мефармояд:

﴿أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ خَلَقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾﴾

(Оё онон аз ҳеч офарида шудаанд ё худ офаринандаи хешанд? (35))

Оё онон осмонҳо ва заминро офаридаанд? [На] Балки онон яқин надоранд [ки Аллоҳ Таъоло офаринандаи мутлақ аст]].

(Сураи Тур, оятҳои 35-36).

Агар мо худро наофаридаем пас аз ҳеч ва ё тасодуфӣ пайдо шудани мо муҳол аст. Ҳақиқате, ки дар он ҳеч шакке нест, ин аст: ин ҷаҳонро бояд Офаридагори бузург ва тавоно бошад, зеро аз худ, ё аз ҳеч ва ё тасодуфӣ пайдо шудани ин ҷаҳон имконнопазир аст!

Чаро инсон ба вучуди чизҳое, ки намебинад бовар дорад? Монанди: дарк, ақл, рӯҳ, эҳсос, шуур ва муҳаббат. Оё ба ин далел нест, ки осори онҳоро мебинад? Пас, чӣ гуна инсон метавонад бо дидани осори махлуқот вучуди Офаридагори ин ҷаҳони бузург ва раҳмати Ёро инкор кунад?

Ҳеҷ шахси оқил ва соҳибхирад, ки ба ӯ гуфта шавад, ин хона бидуни ин ки касе онро бисозад ба вучуд омадааст ва ё аз ҳеч ба вучуд омадааст,

намепазирад. Пас, чӣ гуна бархе аз мардум вақте ба онҳо гуфта шавад, ин ҷаҳон бидуни Офаридагор ба вуҷуд омадааст, бовар мекунад? Ё ба шахси соҳибхирад гуфта шавад, ин низоми дақиқи коинот тасодуфӣ ба вуҷуд омадааст, мепазирад?

Ҳамаи ин моро ба як натиҷа ва ҳулоса меорад, ки ин ҷаҳон Офаридагори бузургу тавоно дорад, ки онро идора мекунад ва Ё танҳо шоистаи парастии аст, ҳар чи ғайри Ё Таъоло парастида мешавад, ботил буда, лоиқӣ ибодат нест.

Парвардигор Офаридагори бузург аст.

Танҳо як Парвардигори Офаридагор вуҷуд дорад, Ё ҳамон Фармонраво ва Мудаббир аст; Ё ҳамон рӯзидиҳанда аст, ки зинда мекунад ва мемиронад; Ёст, ки заминро офарид ва ҳамвор сохт ва онро барои махлуқоташ қобили зист қарор дод ва Ёст, ки осмонро ва тамоми офариниш, ки дар онҳо аст, офарид ва барои офтобу моҳтоб ва шабу рӯз танзими дақиқеро қарор дод, ки нишонаи азамат ва бузургии Ёст.

Ёст ҳавоеро, ки бидуни он қодир ба зинда мондан нестем, дар ихтиёри мо гузошт; Ёст, ки барои мо боронро фиристонд ва рӯдхонаву дарёҳоро дар ихтиёри мо гузошт; Ёст, ки вақте ҷанине дар раҳми модар ва як махлуқи нотавон будем, моро ҳифз кард ва ба мо ғизо дод ва Ёст,

ки хунро дар рағҳои мо аз таваллуд то вафот
чорӣ намуд.

Ў Таъолост Парвардигори офаранда ва рӯзидиҳандаи поку воломақом.

Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى
الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ
بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥١﴾﴾

[Эй мардум] Бе гумон, Парвардигори шумо
Аллоҳ Таъоло аст, ки осмонҳо ва заминро дар
шаш рӯз офарид, сипас бар Арш қарор гирифт.
[Торикии] Шабро бо [рӯшноии] рӯз мепӯшонад,
ки [ҳаряки] он [дигаре]-ро шитобон меҷӯяд ва
хуршеду моҳ ва ситорагонро [падид овард], ки
[ҳамагӣ] ба фармони Ў ба хидмат [-и инсон]
гумошта шудаанд. Огоҳ бошед! Офариниш ва
фармонравой аз они Ўст. Пурбаракат [-у бузург]
аст Аллоҳ Таъолое, ки Парвардигори ҷаҳониён
аст). (Сураи Аъроф, ояти 54).

Аллоҳ ҳамон Парвардигоре аст, ки ҳама он чи
дар ҳастӣ вучуд дорадро офарида аст. Тамоми
он чи мебинем ва ё оқиз аз дидани он ҳастем,
ҳама ҷуз Аллоҳ офарида шудааст, танҳо Ў
шоистаи ибодат аст ва ҷуз Ў набояд ибодат
карда шавад ва Ў Таъолоро дар офариниш,
тадбири ҷаҳон ва ибодат шарике нест.

Агар фарз кунем худои дигаре дар баробари Аллоҳ вучуд дорад, тамоми коинот барҳам меҳӯрад, зеро ҳамзамон идора кардани ҷаҳон аз сӯи ду худо номумкин аст. Худованд мефармояд:

﴿لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلَاءُ اللَّهِ لَفَسَدَتَا...﴾

("Агар дар осмон ва замин маъбудоне ба ҷуз Аллоҳ Таъоло вучуд дошт, [дар асари носозгории онҳо] ҳатман, ҳар ду табоҳ мешуданд...") (Сураи Анбиё, ояти 22).

Сифоти Парвардигори офаранда.

Худованд некӯтарин номҳоро дорад, ки бешуморанд ва ӯ соҳиби сифоти воло ва бузург аст, ки далолат ба камоли ӯ доранд, аз ҷумла номҳои ӯ, Ал-Холиқ (Офаридагор), Аллоҳ (Илоҳи ягона ва бешарик, ки сазовори парастиш аст), Ал-Ҳай (Зинда), Ал-Қайюм (Пойдор), Ар-Раҳим (Меҳрубон), Ар-Розиқ (Рӯзидиҳанда) ва Ал-Карим (Бахшанда). Аллоҳ Таъоло дар Қуръони Карим мефармояд:

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

(Аллоҳ Таъоло [маъбуди ростин аст] ҳеч

маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ў нест; зиндаи поянда [ва қоим ба зот] аст; на хоби сабук [ғанаб, пинак] Ўро фаро мегирад ва на хоби сангин; он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Ўст. Кист, ки дар назди Ў ҷуз ба фармонаш шафоат кунад?! Гузашта ва ояндаи эшон [бандагон]-ро медонад ва [онон] ба чизе аз илми Ў ихота [ва огоҳӣ] намеёбанд, магар он чи худ бихоҳад. Курсии Ў осмонҳо ва заминро дар бар гирифтааст ва ниғаҳ доштани онҳо бар Ў [сангину] душвор нест ва Ў баландмартаба [ва] бузург аст). (Сураи Бақара, ояти 255).

Ва инчунин Аллоҳ Таъоло мефармояд:

{قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝ اللَّهُ الصَّمَدُ ۝ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۝ وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا ۝ أَحَدٌ ۝}

([Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ў Аллоҳ Таъоло яктост.» (1)

Аллоҳ Таъоло бениёз аст [ва ҳама ниёзманди Ў ҳастанд]. (2)

На [фарзанде] зода ва на зода шудааст. (3)

Ва ҳеҷ кас ҳаммонанди ва ҳамтои Ў набуда ва нест.» (4) (Сураи Ихлос, оятҳои 1-4).

Парвардигори маъбуд дорои сифатҳои камол аст.

Яке аз сифатҳои Ў Таъоло илоҳи маъбуд аст ва ҳар чизе дигар ҷуз Ў махлуқ ва мукаллафу

тобеъ аст.

Ва аз сифатҳои дигари Ў Таъоло "Ҳай" ва "Қаюм" (Зинда ва Пойдор) аст ва ҳар мавҷуди зиндаро Ў ба вучуд оварда ва ҳаёт бахшидааст. Ў Таъоло ҳар мавҷуди зиндаро падид овардааст ва ба онҳо рӯзӣ медиҳад ва барои онҳо басанда аст. Худованд зинда аст ва намемирад ва Ў Таъоло фаношаванда нест. Ў Қаюм (Пойдор) аст, ки намехобад, балки, ҳатто Ўро на пинак ва на хоб мебарад.

Яке дигар аз сифатҳои Ў Таъоло Ўалим (Дано бар ҳама чиз) аст ва чизе дар замин ва осмон аз Ў пинҳон намемонад.

Аз сифатҳои дигари Ў Таъоло ин аст, ки шунаво ва бино аст, ҳама чизро мешунавад ва ҳама махлуқотро мебинад, он чи инсон дар дил дорад ва он чи пинҳон мекунадро медонад ва чизе дар замин ва осмон аз Ў пинҳон намемонад.

Яке дигар аз сифатҳои Ў Қадир (Тавонои мутлақ) аст, ки чизе Ўро нотавон намесозад ва касе наметавонад дар баробари хости Ў муқовимат кунад. Ҳар коре бихоҳад анҷом медиҳад ва ҳарчиро бихоҳад боз медорад, ба пеш ва ба таъхир меандозад ва Ў соҳиби ҳикмати расо ва бузург аст.

Аз сифатҳои дигари Ў Холиқ (Офаранда), Розик (Рӯзидиҳанда) ва Мудаббир

(Тадбиркунанда)-е аст, ки махлуқотро офарид ва тадбир кард ва тамоми офариниш дар чанг ва қабзаи Ў ҳастанд.

Аз сифатҳои дигари Ў ин аст, ки ниёзмандро иҷобат мекунад, дармондари ёрӣ мерасонад, барои мусибатзадагон кушоиш ҳосил мекунад ва ҳар махлуқ, ки гирифтори мушкилӣ ва тангӣ шавад, ночор ба Ў паноҳ мебарад.

Ибодат хос барои Аллоҳ аст, зеро танҳо Ў Таъоло комил ва сазовори ибодат аст. Ҳарчи ҷуз Аллоҳ парастаида шавад маъбудӣ ботил ва ноқис аст ва дучори нобудӣ ва фано мешавад.

Худованд ба мо хираде ато фармудааст, ки ба азамат ва бузургии Ў Таъоло пай мебарад. Дар мо фитрате ниҳодааст, ки некиро дӯст медорад ва аз бадӣ нафрат дорад ва ҳаргоҳ ба сӯи Парвардигори ҷаҳониён рӯчуъ кунад, оромиш меёбад. Ин фитрат далолат бар камали Ў Таъоло дорад ва Ў Субҳонаҳу ва Таъоло ба нақсу очизӣ васф карда намешавад.

Шоистаи як фарди оқил нест, ки ҷуз Парвардигори комилро ибодат кунад. Чӣ гуна як махлуқи нокомил, монанди худ ё пасттар аз худро мепарастад?!

Илоҳи маъбуд наметавонад башар, бут, дарахт ва ё ҷондори дигар бошад.

Худованд болои осмонҳо бар Ёрш аст, ҷудо аз офариниш, чизе аз офариниш дохил дар зоти

Ў нест, ҳамонгуна, ки чизе аз зоти Ў дар махлуқот нест, дар ҳеч яке аз махлуқот ҳулул ва таҷассум намеёбад.

Ҳеч чиз монанди Парвардигор нест, Ў шунаво ва бино аст, касе ба Ў баробар нест ва Ў аз бандагонаш бениёз аст, намехобадад ва на ғизо меҳӯрад. Ў ҳамон бузурги мутлақ аст, ки доштани ҳамсар ва фарзанд сазовори Ў нест. Худованди Офаридагор дорои сифоти азамат аст ва наметавон Ўро ба ниёзмандӣ ва норасоӣ тавсиф кард.

Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿يَتَأْتِيهَا النَّاسُ ضُرْبَ مَثَلٍ فَاَسْمِعُوا لَهُۥٓ اِنَّ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَنْ يَخْلُقُوْا ذُبَابًا وَّلَوْ اٰجْتَمَعُوْا لَهُۥٓ وَاِنْ يَسْلُبْنَهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوْهُ مِنْهُ ضَعْفَ الطَّلٰبِ وَالْمَظْلُوْبُ ﴿٧٦﴾ مَا قَدَرُوْا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرٍۭٓ اِنَّ اللّٰهَ لَعَزِيْزٌ ﴿٧٧﴾﴾

[Эй мардум, [дар бораи нотаवонии бутҳо] масале зада шудааст, пас, ба он гӯш диҳед: Касонеро, ки ба ҷойи Аллоҳ Таъоло [ба парастииш] меҳонед, ҳаргиз наметавонанд магасеро биёфаринанд, ҳатто агар [ҳамагӣ] барои ин [кор] ҷамъ шаванд. Ва агар он магас чизе аз онон бирабояд, наметавонанд онро бозпас гиранд. [Оре] Хостор ва хоста [бут ва магас] ҳар ду нотавонанд. (73)]

[Онон] Аллоҳро чунон ки сазовори [бузургдошти] Ўст, нашинохтаанд. Бе тардид,

Аллоҳ Таъоло неруманди шикастнопазир аст.
(74) (Сураи Ҳач, оятҳои 73-74).

Офаридагори бузург чаро моро офарид? Ў Таъоло аз мо чӣ меҳаҳад?

Оё мумкин аст Худованд ҳама ин офаринишро бидуни ҳадаф халқ карда бошад? Оё Парвардигоре, ки ҳакиму доност ҳама инро беҳуда офаридааст?

Оё мумкин аст Парвардигоре, ки моро бо ин диққат ва маҳорат офаридааст ва ҳар он чиро, ки дар осмонҳо ва замин аст, дар хидмати мо қарор додааст, моро беҳадаф офарида ва ё бидуни посух ба пурсишҳое, ки зеҳни моро машғул месозад, воғузорад, монанди: мо барои чӣ дар ин дунё ҳастем? Пас аз марг чӣ хоҳад шуд? Ҳадаф аз офариниши мо чист?

Оё мумкин аст барои ситамгарон кайфар ва барои некӯкорон подоше набошад?

Аллоҳи Пок мефармояд:

﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ﴾

(Оё пиндоштаед, ки шуморо беҳуда офаридаем ва ба сӯйи Мо бозгардонида намешавед?) (Сураи Муъминун, ояти 115).

Худованд паёмбароне фиристод то ҳадафи вучуд аз худ дар ин дунёро бидонем ва моро барои чӣ гуна ибодат кардан ва наздик шудан

ба Ў Таъоло ва ин ки Ў аз мо чӣ мехоҳад ва чӣ гуна ризояти Ўро ба даст меорем, роҳнамоӣ кунанд ва моро аз сарнавиштамон пас аз марг огаҳ намоянд.

Худованд паёмбароне фиристод, то ба мо бигӯянд, ки танҳо Ў шоистаи парастидан аст, ба мо биомӯзанд, ки чӣ гуна Ўро ибодат кунем, моро аз амр ва наҳйшудаҳои Ў огоҳ созанд ва арзишҳои некро ба мо биомӯзанд, ки агар мо бандагон ба онҳо риоят кунем, бароямон зиндагии хуб ва пур аз некӣ ва баракат хоҳад буд.

Худованд паёмбарони зиёд, аз ҷумла Нӯҳ, Иброҳим, Мӯсо ва Исоро фиристод ва ба онҳо муъҷиза ва нишонаҳо дод, ки далели сидқ ва нубуввати онҳо бошад ва воқеаҳои онҳо ҳазрати Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) аст.

Паёмбарон ба таври возеҳу равшан ба мо гуфтанд, ки зиндагии ин дунё як озмоиш ва зиндагии ростин пас аз марг хоҳад буд.

Барои муъминон, ки ягона Худоро ибодат карданд ва ба Ў ҳеҷ шарик қарор надоданд ва ба тамоми паёмбарон имон оварданд, бихишти ҷовидон ва барои кофирон, ки дар баробари Худованд маъбудони дигар қарор доданд ва яке аз паёмбаронро инкор намуданд, оташи дӯзах хоҳад буд.

Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿يٰۤاَيُّهَا اٰدَمُ اِمَّا يٰۤاَتَيْنٰكَمۡ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَفْضُوۡنَ عَلَیْكُمْ ؕ اٰیٰتِیۡ فَمَنِ اٰتَقٰی وَاَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَیْهِمْ وَلَا هُمْ یَحْزَنُوۡنَ ﴿۳۵﴾ وَاَلَّذِیۡنَ كَذَبُوۡا بِآیٰتِیۡنَا وَاسْتَكْبَرُوۡا عَنْهَا اُولٰٓئِکَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمۡ فِیْهَا خٰلِدُوۡنَ ﴿۳۶﴾﴾

(Эй фарзандони Одам, агар паёмбароне аз худи шумо [наздатон] биоянд, ки оёти Маро бароятон бихонанд, [аз он пайравӣ кунед] пас, онон, ки парҳезгорӣ наоянд ва [рафторҳои гузаштaro] ислоҳ кунанд, на тарсе хоҳанд дошт ва на андуҳгин мешаванд. (35)

Ва касоне, ки оёти Моро дурӯғ мепиндоранд ва дар баробараш [гарданкашӣ ва] такаббур меварзанд, аҳли дузаханд ва ҷовидона дар он хоҳанд монд. (36) (Сураи Аъроф, оятҳои 35-36).

Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿یٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اَعْبُدُوۡا رَبَّکُمۡ الَّذِیۡ خَلَقَکُمۡ وَالَّذِیۡنَ مِنْ قَبْلِکُمۡ لَعَلَّکُمۡ تَتَّقُوۡنَ ﴿۳۷﴾ الَّذِیۡ جَعَلَ لَکُمۡ الْاَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَآءَ بِنَآءً وَّاَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَخْرَجَ بِهٖ مِنْ الثَّمَرٰتِ رِزْقًا لَّکُمۡ فَلَا تَجْعَلُوۡا لِلّٰهِ اُنۡدَادًا وَاَنْتُمْ تَعْلَمُوۡنَ ﴿۳۸﴾ وَاِنْ کُنْتُمْ فِیۡ رِیۡبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلٰی عَبْدِنَا فَاتُّوۡا بِسُوۡرَةِ مِّنۡ قَبْلِہٖ ؕ وَاَدْعُوۡا شُهَدَآءَکُمۡ مِّنۡ دُوۡنِ اللّٰهِ اِنْ کُنْتُمْ صٰدِقِیۡنَ ﴿۳۹﴾ اِنۡ لَّمۡ تَفْعَلُوۡا وَلَنْ تَفْعَلُوۡا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِیۡ وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ ۗ اُعِدَّتۡ لِلْکٰفِرِیۡنَ ﴿۴۰﴾ وَبَشِّرِ الَّذِیۡنَ ؕ اٰمَنُوۡا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ اَنَّ لَهُمْ جَنَّتٍ تَجْرِیۡ مِنْ تَحْتِہَا الْاَنْهٰرُ ۖ کُلَّمَا رُزِقُوۡا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِّزْقًا قَالُوۡا هٰذَا الَّذِیۡ رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَاُتُوۡا بِهٖ مُّتَشٰبِهًا ۖ وَلَهُمْ فِيْہَا اَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِیْہَا خٰلِدُوۡنَ ﴿۴۱﴾﴾

[Эй мардум, Парвардигори худро парастид кунед; он касе, ки шумо ва пешиниёни шуморо офарид. Бошад, ки парҳезгор шавед. (21)

Он, ки заминро барои шумо бигустурд ва осмонро [ҳамчун сақфе] болои саратон қарор дод ва аз осмон обе фурӯ фиристод ва ба василаи он анвои меваҳоро ба вучуд овард, то рӯзии шумо бошад. Бинобар ин барои Аллоҳ Таъоло ҳамтоёне қарор надид, дар ҳоле ки [ҳақиқатро] медонед. (22)

Ва агар дар бораи он чи бар бандаи худ [Муҳаммад] нозил кардаем, дар шакку тардид ҳастед, агар рост мегӯед, сурае ҳаммонанди он биеваред ва гувоҳони худро – ғайр аз Аллоҳ Таъоло – фаро хонед. (23)

Пас, агар чунин накардед – ва ҳаргиз натавонед кард – аз оташе битарсед, ки ҳезуми он мардуму сангҳо ҳастанд ва барои кофирон омода шудааст. (24)

[Эй Паёмбар] Ба касоне, ки имон оварда ва корҳои шоиста анҷом додаанд, мужда бидеҳ, ки боғҳое [аз биҳишт] барояшон [дар пеш] аст, ки аз зери [дарахтони] он чӯйборҳо ҷорӣ аст. Ҳар замон, ки мевае аз он ба эшон дода шавад, мегӯянд: "Ин ҳамон аст, ки пеш аз ин [дар дунё] рӯзии мо шуда буд; дар ҳоле ки шабеҳи он ба эшон дода шуда буд [на худи он] ва [дар он ҷо] ҳамсарони поке доранд ва ҷовидона дар он

хоҳанд буд. (25) (Сураи Бақара, оятҳои 21-25).

Чаро паёмбарони зиёд фиристода шуд?

Худованд паёмбароне барои ҳидояти мардумон фиристод ва ҳеҷ уммате нест магар ин ки Худованд барояшон паёмбаре фиристод, то ононро ба ибодати Парвардигорашон даъват кунад ва амру наҳйи Ёро бирасонад. Ҳадаф аз даъвати тамоми паёмбарон ибодати Аллоҳи ягона буд. Ҳаргоҳ уммате оғоз ба тарки рисолат ё таҳрифи он мекарданд, паёмбари дигаре ба сӯи онҳо фиристода мешуд то ононро ба тавҳид ва итоат аз Аллоҳ бар асоси ҳамон фитрати солим бозгардонад.

Худованд бо биъсати Муҳаммад (саллаллоху алайҳи ва саллам) бар рисолати худ поён бахшид, паёмбаре ки дини комил ва шариати ҷовидон ва фарогир то рӯзи қиёматро барои башарият овард; ҳамон шариати комил ва носихи шариатҳои пешин. Ва Худованд идома ба бақои ин динро то рӯзи қиёмат тазмин фармуд.

Инсон то ба ҳамаи паёмбарон имон наёварад, муъмин буда наметавонад.

Худованд паёмбаронро фиристод ва тамоми мардумонро амр фармуд, ки аз онҳо итоат кунанд ва ҳар ки ба рисолати яке аз онҳо куфр варзад, ба ҳамаи онҳо куфр варзидааст. Барои

банда гуноҳе бузургтар аз напазируфтани ваҳйи илоҳӣ нест. Барои ворид шудан ба бихишт бояд ба ҳамаи паёмбарон имон дошт.

Имон овардан ба Худо ва тамоми паёмбарон ва ба рӯзи охират дар ин замон барои ҳама воҷиб аст. Имон комил намешавад, магар бо имон овардан ва пайравӣ кардан аз хотами паёмбарон ҳазрати Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам), ки бо муъҷизаи ҷовидонӣ, ки ҳамон Қуръони Карим аст, ба сӯи мо фиристода шуд, муъҷизае, ки то замоне башар рӯи замин аст, ҳифзи онро замонат додааст.

Худованд дар Қуръони Карим фармудааст, ки ҳар ки имон ба яке аз паёмбаронро инкор кунад, ба Худованд куфр варзида, ваҳйи илоҳиро дурӯғ шумурдааст. Худованд мефармояд:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُوا نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ۝ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ۝﴾

(Касоне, ки ба Аллоҳ Таъоло ва паёмбаронаш куфр меварзанд ва мехоҳанд миёни Аллоҳ Таъоло ва паёмбаронаш ҷудой андозанд ва мегӯянд: "Мо ба баъзе имон дорем ва баъзеро инкор мекунем" ва мехоҳанд дар ин [миён байни куфру имон барои худ] роҳе баргузинанд.(150)

Қуръони Карим бузургтарин муъҷизаест, ки далолат ба ҳақиқати нубуввати ӯ (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) мекунад. Аҳкоми Қуръони Карим ҳақ ва ахбори он дуруст аст.

Худованд мункирони Қуръонро ба чолиш кашид, ки агар метавонанд як сурае ҳаммонанди сураҳои Қуръон биёваранд, аммо бинобар бузургии мазмун ва муҳтавои фарогири он, ки шомили умури мутааллиқ ба дунё ва охирати мардум аст, оқиз омаданд. Қуръони Карим тамоми ҳақоиқи имониро, ки бояд ба онҳо имон дошт, фаро мегирад.

Ҳамчунин Қуръони Карим шомили амрҳо ва наҳйҳое аст, ки инсон байни худ ва байни Парвардигораш, ё он чи марбут ба ҳуди ӯст ва ё байни худ ва мардум анҷом медиҳад. Қуръони Карим бисёр ба як сабки олӣ ва услуби баланд баён шудааст.

Қуръони Карим шомили далелҳои ақлӣ ва ҳақоиқи илмӣ фаровоне аст, ки нишон медиҳад инсон наметавонад чунин китобе офарад, балки он сухани Парвардигори ҷаҳониён аст.

Ислом чист?

Ислом таслим шудан ба Аллоҳи Мутаъол аз роҳи тавҳид ва гардан ниҳодан ба амри Ӯ бо тоъат ва пазируфтани шариати Ӯ бо ризоят ва

қабули комил ва куфр варзидан ба ҳар чи ғайри Аллоҳи ягона парастида мешавад, аст.

Худованд паёмбаронро барои иблоғи як паём фиристодааст, он ҳам бошад, даъват ба ибодати Аллоҳи ягона ва бешарик ва куфр варзидан ба ҳар чизе ки ғайри Аллоҳ парастида мешавад.

Ислом дини ҳамаи паёмбарон аст, даъвати ҳамаи онҳо як ва бо шариатҳои гуногун буд. Имрӯз танҳо касоне, ки ба дини ҳамаи паёмбарон пойбанд ҳастанд, мусалмононанд. Дар ин замон рисолати ҳақ Ислом аст ва он охири рисолати илоҳӣ ба башарият мебошад.

Парвардигоре, ки Иброҳим, Мӯсо ва Исо (алайҳимус-салом)-ро фиристодааст, ҳамон Худоест, ки охирини паёмбарон ҳазрати Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам)-ро фиристодааст ва шариъати Ислом насхкунандаи тамоми шариатҳои пешин аст.

Тамоми динҳое, ки имрӯз мардум пайравӣ мекунанд, ба ҷуз Ислом, динҳои сохтаи башар ва ё динҳое ҳастанд, ки дар оғоз осмонӣ сипас ба дасти башар таҳриф ва дасткорӣ шуданд, ба гунае, ки дар ниҳоят омехтае аз хурофоту афсонаҳои ҳаёли ва талошҳои башарӣ гаштанд.

Аммо дини Ислом ягона дине аст, ки возеҳу равшан ва тағйирнопазир аст, танҳо Худоро мепарастанд, ҳама панҷ вақт намоз мегузоранд, закоти мол медиҳанд, дар моҳи Рамазон рӯза

медоранд ва ба вижа ба қонуни асосии мусалмонон, ки ҳамон Қуръони Карим аст, таваҷҷуҳ кунед, ки дар тамоми рӯи замин як аст. Худованди Мутаъол мефармояд:

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

(Имрӯз динатонро комил кардам ва неъматро бар шумо тамои намудам ва исломро [ба унвони беҳтарин] дин бароятон баргузидам. Пас, ҳар ки [барои ҳифзи ҷони худ ва] бидуни он ки ба гуноҳе мутамоил бошад, ночор [ба ҳӯрдани гӯштҳои манъшуда] шавад [бар ӯ гуноҳе нест]. Ба ростӣ, ки Аллоҳ Таъоло омурзандаи меҳрубон аст). (Сураи Моида, ояти 3).

Инчунин Аллоҳ Таъоло дар Қуръони Карим мефармояд:

﴿قُلْ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٤٥﴾ وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٦﴾﴾

[[Эй паёмбар] Бигӯ: "Ба Аллоҳ Таъоло ва он чи бар мо нозил шудааст, имон овардем ва [ҳамчунин ба] он чи бар Иброҳим ва Исмоил ва Исҳоқу Яъқуб ва [паёмбароне, ки аз] наводагон

[и Якуб буданд] нозил гардидааст ва он чи ба Мӯсо ва Исо ва [дигар] паёмбарон аз ҷониби Парвардигорашон дода шудааст; миёни ҳеҷ як аз онон фарқе намегузорем ва таслими ӯ ҳастем. (84)

Ҳар ки дине ғайр аз ислом баргузинад, ҳаргиз аз ӯ пазируфта нахоҳад шуд ва дар охират аз зиёнкорон аст. (85)

(Оли Имрон, оятҳои 84-85)

Дини Ислом як равиши фарогир ва мутобиқ бо фитрат ва ақли солим аст, ки Офаридгори бузург барои хилқати худ машруъ гардонид; дине, ки дар он хайр ва саодат барои башарият дар дунё ва охират аст; дине, ки қавм ва рангро наmeshиносад, мардум дар он ҳама баробар ҳастанд ва касе бар дигаре бартарӣ надорад, магар ба андозаи амалҳои неки худ.

Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾^(iv)

Ҳар кас – аз мард ё зан – ки кори нек кунад ва муъмин бошад, ҳатман, ӯро [дар дунё] ба зиндагонии поку писандидае зинда медорем ва [дар охират низ] бар асоси накутарин [тоат ва] коре, ки мекарданд, ба онон подош медиҳем). (Сураи Наҳл, ояти 97).

Ислом роҳи хушбахтӣ аст

Ислом дини тамоми паёмбарон ва дини Аллоҳ барои ҳамаи мардумон аст, на дини хоси арабҳо.

Ислом роҳи саодати воқеӣ дар дунё ва неъматӣ ҷовидонӣ дар охират аст.

Ислом ягона дине аст, ки ба ниёзҳои руҳӣ ва баданӣ посух мегӯяд ва роҳҳали тамоми мушкилоти башарӣ аст. Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿قَالَ أَهْبِطْ مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمًى ﴿١٢٤﴾﴾

[Фармуд: «[Шумо ду тан хамроҳи Иблис] Ҳамагӣ аз биҳишт фуруд оед, дар ҳоле ки душмани якдигаред. Агар аз [ҷониби] ман раҳнамуде бароятон расид, [бидонед] ҳар ки аз ҳидоятам пайравӣ кунад, на гумроҳ мешавад ва на [аз азоби дузах] ба ранҷ меафтад. (123)

Ва касе, ки аз ёди Ман рӯйгардон шавад, яқинан зиндагии сахте хоҳад дошт ва рӯзи қиёмат ўро нобино бармеангезем. (124)

(Сураи Тоҳо, оятҳои 123-124).

Мусалмон дар дунё ва охират чӣ суд мебарад?

Ислом манфиатҳои бузурге дорад, аз ҷумла:

- Дар ҳоли бандагӣ ба Аллоҳ инсон шараф ва пирӯзӣ ба даст меорад, вагарна бандаи ҳавову ҳавас ва шаҳват мегардад.

- Пирӯзӣ дар охират, яъне Худо ӯро мағфират мекунад, ризои Аллоҳро ба даст меорад, ӯро ба бихишт ворид мекунад, неъматҳои ҷовидониро ба даст меорад ва аз азоби дӯзах наҷот меёбад.

- Муъмин дар рӯзи қиёмат бо паёмбарон, сиддиқон ва шаҳидону некӯкорон аст - чи ҳамроҳони нек ва зебо дорад - ва ҳар ки имон наоварад, ҳамроҳи саркашону бадкорон ва табаҳкорону фасодкорон аст.

- Ононро, ки Худованд ба бихишт ворид мекунад дар саодати абадӣ бидуни марг, беморӣ, пирӣ ва бидуни дарду ғам зиндагӣ мекунад ва Худованд хостаҳои онҳоро бароварда месозад. Аммо онҳое, ки воридаи ҷаҳаннам мешаванд, дар азоби бепоён ва абадӣ хоҳанд буд.

- Дар бихишт неъматҳоест, ки на чашм дидааст, на гӯш шунидааст ва на ба зеҳни касе хутур кардааст, чунончи, Худованд мефармояд:

﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنَّىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً

وَلَتَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧٧﴾

(Ҳар кас – аз мард ё зан – ки кори нек кунад ва муъмин бошад, ҳатман, ўро [дар дунё] ба зиндагонии поку писандидае зинда медорем ва [дар охират низ] бар асоси накутарин [тоат ва] коре, ки мекарданд, ба онон подош медиҳем). (Сураи Наҳл, ояти 97).

Дар ҷои дигар Худованд мефармояд:

﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧٨﴾﴾

(Пас, ҳеҷ кас намедонад, ба [поси] он чи [ин муъминон дар дунё] анҷом медиҳанд, чи [бисёр моӣ] равшании чашмҳо барояшон нухуфта аст). (Сураи Сачда, ояти 17).

Ғайри мусулмон чиро аз даст медиҳад?

Инсон дар ҳоли напазируфтани Ислом бузургтарин илму маърифатро аз даст медиҳад, ки он маърифат ва шинохти Аллоҳ аст. Ҳамчунин имон ба Аллоҳ, ки ба инсон дар дунё оромиш ва дар охират саодати ҷовидонӣ мебахшад, аз даст хоҳад дод.

Инсон имон ва пайравӣ ба бузургтарин китобро, ки Худованд ба башар нозил фармудааст, аз даст медиҳад.

Ӯ имон бар паёмбарони бузург ва ҳамроҳӣ бо онон дар бихиштро аз даст медиҳад ва дар рӯзи қиёмат дар оташи қаҳаннам ҳамнишини

шайтонҳо, ҷинояткорон ва саркашон хоҳад буд, ки басо ҷойгоҳи бад ва ҳамсояғони баде ҳастанд барои ӯ.

Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ﴾ ۝ لَهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِّنَ النَّارِ وَمِن تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ عِبَادَهُ يَعْبَادِ فَاتَّقُونِ ﴿١٦﴾

(Бигӯ: «Зиёнкорон [-и воқеӣ] касоне ҳастанд, ки [ба тамаъи дунё] худ ва хонаводаашонро дар растохез ба зиён андохтаанд. Огоҳ бошед, ки ин ҳамон зиёни ошкор аст. (15)

Бар болои сар ва зери пояшон табақоте аз оташ аст. Ин аст он чи Аллоҳ Таъоло бандагонашро аз он метарсонад. Эй бандағони Ман, аз [нофармонии] Ман парво кунед. (16) (Сураи Зумар, оятҳои 15-16).

Ҳар ки мехоҳад дар охират наҷот ёбад, бояд мусалмон ва фармонбардори Аллоҳ бошад ва аз паёмбари Ӯ (саллаллоху алайҳи ва саллам) пайравӣ кунад.

Яке аз ҳақоиқе, ки паёмбарон ва расулон (алайҳимус-салом) бар он муттафиқанд, ин аст, ки танҳо касоне, ки ба Худои Мутаъол имон овардаанд ва дар ибодати Ӯ ҳеҷ касро шарик қарор надодаанд ва ба ҳамаи паёмбарон ва

расулон имон овардаанд, дар охират наҷотёфтагонанд. Ҳама пайравони паёмбароне, ки ба онон имон оварда ва аз онон пайравӣ карданд, ворида бихишт мешаванд ва аз дӯзах наҷот меёбанд.

Касоне, ки дар замони паёмбар Мӯсо буданд ва ба ӯ имон оварданд ва аз таълимоти ӯ пайравӣ карданд, онҳо мусалмон ва муъминони некӯкор ҳастанд, аммо пас аз биёсати Исо бар пайравони Мӯсо воҷиб буд ба Исо имон биёваранд ва аз ӯ пайравӣ кунанд.

Ва ҳар кас, ки ба Исо имон овард, мусалмони ростини некӯкор ва ҳар касе аз имон ба Исо сарпечӣ кард ва гуфт, ки ман бар дини Мӯсо мемонам, аз имон берун шуд, зеро ӯ аз имон ба паёмбаре, ки Худо фиристодааст, сарпечӣ намуд.

Пас аз он ки Худованд охирини паёмбарон Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам)-ро фиристонд, бояд ҳама ба ӯ имон оваранд, зеро Парвардигори Мутаъол, ки Мӯсо ва Исоро фиристонд, Ёст, ки охирини паёмбарон Муҳаммадро фиристонд. Пас, ҳар ки ба рисолати Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) кофир шавад ва бигӯяд, ки ман танҳо аз Мӯсо ё Исо пайравӣ мекунам, муъмин нест.

Басанда нест барои касе бигӯяд ман ба мусалмонон эҳтиром дорам ва барои наҷот дар

охират садақа бидихад ва ба мискинон кумак кунад, балки бояд ба Аллоҳ, ба китобҳои ӯ, ба паёмбарони ӯ ва бар рӯзи қиёмат имон дошта бошад, то Аллоҳ амалҳои неки ӯро қабул намояд. Гуноҳе бузургтар аз ширк, куфр ба Аллоҳ, инкори ваҳй ва ё инкори воқасин паёмбар ҳазрати Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) нест.

Яҳуд ва насоро ва дигарон, ки аз рисолати Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) шуниданд ва ба ӯ имон наоварданд ва аз дохил шудан ба дини Ислом сарпечӣ карданд, абадӣ дар оташи дӯзах хоҳанд монд. Ин ҳукми Аллоҳ аст, на ҳукми башаре. Худованд мефармояд:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ﴾

(Бе гумон, касоне аз аҳли китоб ва мушрикони, ки кофир шуданд, ҷовидона дар оташи ҷаҳаннам хоҳанд монд. Онон бадтарин офаридагон ҳастанд). (Сураи Байина, ояти 6).

Пас аз нузули охирин рисолат, бояд ҳар касе дар мавриди Ислом ва рисолати Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) мешунавад, ба он имон биёварад, ба шариъати он итоат фармуда, аз он пайравӣ кунад. Ҳар ки аз охирин рисолат оғаҳ шавад ва онро инкор кунад, Худо дигар чизе аз ӯ наменпазирад ва дар охират ӯро

дар азоби худ қарор медиҳад.

Аз далелҳои он фармудаи Худованд аст, ки мегӯяд:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ (Ас)

(Ҳар ки дине ғайр аз Ислом баргузинад, ҳаргиз аз ӯ пазируфта нахоҳад шуд ва дар охират аз зиёнкорон аст). (Оли Имрон, ояти 85).

Дар ҷои дигар Худованд мефармояд:

﴿قُلْ يَتَّأَهَّلُ الْكِتَابُ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ﴾ (Ғ)

([Эй паёмбар] Бигӯ: "Эй аҳли китоб, ба сӯйи сухане биёед, ки миёни мо ва шумо одилона аст [ва инҳирофе аз ҳақ дар он нест]: ки ҷуз Аллоҳро напарастем ва чизеро [дар қудрату тадбир] бо ӯ шарик насозем ва бархе аз мо бархи дигарро ба ҷой Аллоҳ Таъоло [ба парастии] нагиранд". Агар онон [аз ин даъват] рӯй гардонанд, пас, [эй муъминон, ба эшон] бигӯед: "Гувоҳ бошед, ки мо таслим [-и авомири илоҳӣ] ҳастем").

(Оли Имрон, ояти 64).

Як мусалмон чӣ бояд кунад?

Мусалмон бояд ба ин шаш руқн имон оварад:

Имон ба Аллоҳ Таъоло ва ин ки ӯ офаридгор, рӯзидиҳанда, тадбиркунанда ва молик аст ва

чизе ҳаммонанди Ў нест. Ўро ҳамсар ва фарзанде нест, танҳо Ў сазовори ибодат аст, дар баробари Ў набояд маъбуди дигаре қарор дод ва бар ин бовар буд, ки ҳарчи ба ҷуз Аллоҳ парастии мешавад, ботил аст.

Имон ба ғариштагон, ки онҳо бандагони Аллоҳ Таъоло ҳастанд, онҳоро аз нур офаридааст ва яке аз вазифаҳои онҳо нузули ваҳй бар паёмбарон аст.

Имон ба тамоми китобхое, ки Аллоҳ бар паёмбаронаш нозил фармудааст (ба монанди Таврот ва Инҷил - қабл аз таҳриф) ва бар охирини онҳо Қуръони Карим.

Имон овардан ба тамоми паёмбарон, аз ҷумла Нух, Иброҳим, Мӯсо, Исо ва охирини онҳо Муҳаммад, ки ҳамагон аз ҷинси башар буданд, ба онҳо ваҳй нозил фармуд ва ба онҳо нишона ва муъҷизаҳои дод, ки далели сидқ ва нубуввати онҳо аст.

Имон ба рӯзи қиёмат, ки Аллоҳ дар он рӯз аввалину охирино зинда мегардонад ва миёни онҳо ҳукм мекунад; муъминоно ба бихишт ва кофирно ба дӯзах ворид мекунад.

Имон ба тақдир ва ин ки Аллоҳ ҳама он чи буд ва он чи хоҳад шудро медонад. Ў Таъоло медонад ва ҳарчи зери машияти Ўст, навишт ва мавҷудотро офарид.

Ва ин ки Аллоҳ Таъолоро ба он чи мақаррар

кардааст, аз қабилӣ намоз, закот, рӯза ва дар
ҳоли тавоноӣ сафари Ҳаҷ кардан, ибодат кунад,
сипас бар ӯ лозим аст, ки таълимоти дини худро
биомӯзад, ки он манбаи саодати ӯ дар дунё ва
наҷоти ӯ дар охират хоҳад буд.

Фехраст

Коинотро кӣ офаридааст? Маро кӣ ва барои чӣ офаридааст?	2
Парвардигор Офаридагори бузург аст.....	4
Ў Таъолост Парвардигори офаранда ва рӯзидиҳандаи поку воломақом.....	5
Сифоти Парвардигори офаранда.	6
Парвардигори маъбуд дорои сифатҳои камол аст.	7
Офаридагори бузург чаро моро офарид? Ў Таъоло аз мо чӣ меҳоҳад?	11
Чаро паёмбарони зиёд фиристода шуд?	15
Инсон то ба ҳамаи паёмбарон имон наёварад, муъмин буда наметавонад.....	15
Қуръони Карим чист?	17
Ислом чист?.....	18
Ислом роҳи хушбахтӣ аст	22
Мусалмон дар дунё ва охират чӣ суд мебарад?.....	23
Ғайри мусулмон чиро аз даст медиҳад?	24
Ҳар ки меҳоҳад дар охират наҷот ёбад, бояд мусалмон ва фармонбардори Аллоҳ бошад ва аз паёмбари Ў (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) пайравӣ кунад.	25
Як мусалмон чӣ бояд кунад?	28

tg443v2.0 - 04/06/2026

رسالة الحرمين

Паёми ҳарамайн

Муҳтавои роҳнамоии шаръӣ
барои зиёраткунандагони Масҷидулҳаром
ва Масҷиди Набавӣ ба забонҳои гуногун

